

Arrest

nr. 200 789 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, de heer A., N. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 maart 1982.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2016 en dient op 13 september 2016 een asielaanvraag in.

Op 27 maart 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, N(...) A(...) A(...), bent een Afghaan van Pashtoun origine behorend tot de Ahmadzai stam. U bent afkomstig uit het district Kama van de provincie Nangarhar en u bent een soennitische moslim. U bent 35 jaar oud. U studeerde zes jaar in Afghanistan.

Op 6 november 2009 vroeg u voor de eerste keer asiel aan in Denemarken. Omwille van uw verboden relatie met uw nicht kreeg u problemen met uw neven en haar ouders en verliet u in 2009 Afghanistan. Uw asielaanvraag in Denemarken werd echter geweigerd omdat het een lokaal en intrafamiliaal probleem betrof. U ging vervolgens naar Italië waar u eveneens asiel aanvroeg op 16 mei 2011. U diende naar Denemarken terug te keren, maar ging naar Frankrijk vanwaar u in 2012 vrijwillige terugkeer naar Afghanistan aanvroeg. U ontving hiervoor 4000 dollar. Zo ging u terug naar uw district Kama. Omwille van dit conflict was uw familie ondertussen wel verhuisd van uw geboortedorp Dargalai naar het dorp Kala Akhond in Kama. Met het geld dat u kreeg van Frankrijk opende u een boekenwinkel in dit dorp. In 2014 trouwde u met een andere nicht W(...) (OV nr. (...)). Jullie hebben samen twee minderjarige kinderen.

U kreeg recent opnieuw problemen. Verschillende dorpsgenoten wilden een Bijbel kopen in uw winkel. U wist niet wat een Bijbel was. U hebt er toch twaalf besteld bij de groothandelaar. Hij bracht u de boeken en u verkocht ze. Eén daarvan gaf u aan uw vrouw die het vervolgens meenam naar de school waar ze als leerkracht werkte. Daar werd ze gezien door een collega die haar nadien rapporteerde aan de politie. Op 20 sawr 1395 (omgezet naar de westerse kalender 9 mei 2016) werden zowel uw vrouw als uzelf gearresteerd door de politie. Jullie werden beschuldigd van het bekeren van mensen naar het christendom. Uw broer en schoonvader kwamen tussen en betaalden aan de chief van de politie 5000 dollar omkoopgeld. Vervolgens werden jullie vrijgelaten. Jullie werden meteen naar de grensovergang met Pakistan gebracht, het land waar uw neef woonde. Drieënhalve maand lang logeerden jullie bij hem. Ondertussen regelde u de smokkelaar. U betaalde hem 35.000 dollar. Hij maakte een vals Brits paspoort voor u en uw vrouw. Jullie vlogen van Pakistan naar Dubai en van Dubai naar Frankrijk. Op 28 augustus 2016 kwamen jullie aan in Frankrijk. Dezelfde dag werden jullie door de smokkelaar afgezet in België waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen. Bij terugkeer vrezden jullie gearresteerd te worden door de Afghaanse overheid of ook vermoord te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legde u samen met uw echtgenote de volgende documenten neer: kopie van uw taskara, uw originele huwelijkscertificaat, de taskara van uw echtgenote, het diploma van uw echtgenote, het opleidingscertificaat van uw echtgenote en de enveloppe van dit certificaat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen enkel geloof hechten aan uw asielmotieven. Uw vage en onaannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kan eerst en vooral geen geloof worden gehecht aan het feit dat u gevraagd werd door verschillende dorpsgenoten om de Bijbel aan hen te verkopen en dat u dit ook deed zonder te weten dat dit zware gevolgen voor u kon hebben in uw regio. Ten eerste kon u niet eens uitleggen wie precies om de Bijbel vroeg. U verklaarde dat vier verschillende mensen de Bijbel wilden kopen (CGVS gehoorverslag p. 17). Gevraagd wie dit waren moest u het antwoord schuldig blijven. U kende hen niet, er kwamen immers heel veel verschillende mensen naar uw winkel. Nochtans wordt in deze context redelijkerwijs verwacht dat uw interesse opgewekt zou worden als er ineens verschillende mensen naar een bepaald boek vragen dat u als boekhandelaar niet eens kent. U beweerde niet te weten wat een Bijbel was (CGVS, p. 18). Redelijkerwijs zou men verwachten dat u indien verschillende personen hiernaar vroegen ook zou opzoeken of bijvoorbeeld aan uw groothandelaar vragen wat het boek is. Zelfs als u zelf niet wist wat Bijbel betekende, zouden de aanvragers wel weten wat ze vroegen. Dus kan men stellen dat ze zich van het gevaar een Bijbel te kopen ook bewust zullen zijn, gezien Afghanistan toch een land is onder sterke sharia invloeden, waarin ook bekeringen naar religies buiten

de islam verboden zijn en met de dood bestraft kunnen worden (zie objectieve informatie in het administratief dossier). Zo zullen ze niet in eender welke boekenwinkel naar de Bijbelvragen. Ze zouden u moeten kennen en in u vertrouwd moeten hebben om zoiets gevoelig te vragen. U beweerde echter de aanvragers niet te kennen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verschillende mensen van u de Bijbel wilden kopen zonder te weten of u betrouwbaar was of niet (CGVS gehoorverslag p. 18).

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u helemaal niet wist welk soort boek de Bijbel was. U werd nochtans door de groothandelaar die de boeken aan u verkocht, gewaarschuwd om deze in het geheim te verkopen. U verklaarde letterlijk dat hij zei: "Wees aandachtig. Wees alert. Verkoop ze in het geheim". U vertelde verder ook nog dat op de kaft "Heilige Bijbel" genoteerd was (CGVS gehoorverslag p. 18). Toch begreep u niet dat het ging om een heilig religieus boek en zette u dan ook nog naast de heilige Koran in uw winkel (CGVS gehoorverslag p. 19). Men moet zelf niet opgeleid zijn om de redenering te maken dat het hier om een heilig religieus boek gaat als er op de kaft al "Heilig" vermeld staat. U vertelde tevens dat u al wist dat de islam vier heilige boeken erkende: Koran, Bijbel, Zabor en Torah. Iemand die in Afghanistan is opgegroeid, een islamitische republiek, en die daar heeft gestudeerd zou wel weten dat van deze vier heilige boeken enkel de Koran voor de moslims is, dus dat de andere drie boeken tot andere religies zullen behoren. Gezien u beweerde moslim te zijn en uit Afghanistan te komen en daar zes jaar gestudeerd te hebben wordt er redelijkerwijs van uitgegaan dat u over een basis islamitische kennis beschikt en het verschil tussen Koran en de andere heilige boeken kent. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat u eerder al enkele jaren in Europa bent geweest, en zelfs in verschillende landen, en dus vermoedelijk wel al gehoord zal hebben van iets als de Bijbel. Bovendien is het evenmin geloofwaardig dat uw vrouw, die als leerkracht werkte op een school en die twaalf jaar opleiding volgde, ook niet wist dat de Bijbel een heilig boek was voor christenen. Zij beweerde net als u dat Bijbel ook een heilig boek was voor de moslims (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 8).

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u Bijbels verkocht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende arrestatie door de Afghaanse autoriteiten als gevolg daarvan. Opvallend is eveneens dat de politie zomaar akkoord ging om jullie vrij te laten en naar de Pakistaanse grens te brengen, weliswaar tegen smeergeld, ondanks het feit dat ze jullie bij klaarlichte dag arresteerden en ze jullie zouden gezegd hebben dat er geklaagd werd in het dorp dat de jongeren niet meer gingen bidden, dit doordat jullie Bijbels hadden verkocht (CGVS gehoorverslag 19-20). Men kan verwachten dat de lokale autoriteiten in deze context onder druk zullen hebben gestaan om jullie vast te houden en over te dragen aan het gerecht, in plaats van jullie naar de grens te brengen, waardoor jullie dus aan verdere strafvervolgung ontsnapt.

Als laatste werd ook opgemerkt dat u geen interesse toonde in het verdere verloop van deze problemen. U vreesde dat de dorpsgenoten en bijgevolg ook de taliban op de hoogte zouden raken van de beschuldiging van bekering tot het christendom. Echter, toen u gevraagd werd of uw dorpsgenoten van deze arrestatie wisten, kon u geen antwoord geven. U verklaarde letterlijk: "Misschien praten ze. Ik weet het niet" (CGVS p. 9). Anderzijds beweerde u ook dat uw vrouw van op haar school werd gearresteerd 's morgens, en dat "iedereen het wel zal geweten hebben" (CGVS gehoorverslag p. 19). Nochtans wordt er van iemand zoals u die internationale bescherming vraagt wegens vrees voor de overheid en voor de taliban, verwacht dat hij zich informeert over het verloop van de problemen. U beweerde regelmatig in contact te komen met uw familie. U had dus ook kunnen vragen of er roddels waren in het dorp of er andere signalen waren die aangaven dat jullie nog steeds gevaar liepen, of dat de taliban op de hoogte zouden geraakt zijn van deze beschuldiging. Ondanks dat u regelmatig contact opneemt met uw familie hebt u geen poging gedaan om deze zaken te bevragen. Dit ondermijnt dan de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Voor de volledigheid dient nog te worden vermeld dat de problemen waardoor u de eerste keer Afghanistan bent ontvlucht, met name met de familieleden van een nicht met wie u een relatie had, niet kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus. Zoals u zelf verklaarde werd al over deze asielaanvraag geoordeeld en kreeg u een weigeringsbeslissing (CGVS gehoorverslag p. 4). Bovendien bent u zelf in 2011 of 2012 vrijwillig naar Afghanistan, en naar uw regio van herkomst Kama, teruggekeerd waardoor u zelf uw gegronde vrees voor vervolging wegens deze problemen teniet hebt gedaan (CGVS gehoorverslag 4-5; CGVS echtgenote p. 4).

Wat de problemen voor uw echtgenote betreft als lerares op een school kan worden verwezen naar haar verklaringen. Immers blijkt dat zij geen persoonlijke problemen heeft gekend wegens het uitoefenen van haar beroep (zie verklaringen echtgenote CGVS p. 5, 10). Het volstaat niet om te

verwijzen naar een algemene situatie waarbij leraressen slachtoffer kunnen worden van gewelddaden, u dient deze vrees in concreto aan te tonen.

Gelet op het bovenstaande kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw asielmotieven. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul een netwerk heeft dat zowel bereid als in staat is om u en uw gezin op te vangen. Uw zus woont al twintig jaar in Kabul met haar man en kinderen. U verklaarde dat u een goede relatie met haar heeft en dat u nog steeds vanuit België regelmatig in contact komt. U beweerde zelfs dat u enkel met de man van deze zus, M(...) K(...) in contact komt, en niet met uw andere schoonbroers omdat u er best met hem overeenkomt (CGVS p. 8). Deze schoonbroer, tevens ook uw neef, is eigenaar van een auto showroom, en verkoopt dus auto's in Kabul (CGVS p. 7). Zij hebben in Kabul niet enkel eigen werk, maar ook een groot huis van twee verdiepingen (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 9). Samen met uw vrouw en kinderen ging u na uw huwelijk al twee keer naar Kabul om hen te bezoeken (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 3). Uw echtgenote beweerde ook een goede relatie te hebben met uw zus. Ze verklaarde dat ze als een moeder was voor jullie. Omdat uw moeder oud is zou ze als de oudste van de kinderen de moederrol op zich genomen hebben. Volgens uw echtgenote deed ze alles voor jullie. Bovendien kwam deze familie ook regelmatig op bezoek bij jullie in Kama (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 2). Gezien het

feit dat u in Kabul familie heeft die het vermogen heeft om u en uw gezin op te vangen en die getoond heeft om bereid te zijn om jullie te helpen kan ervan worden uitgegaan dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Daarnaast komen zowel u als uw vrouw uit welgestelde families en beschikken jullie over genoeg financiële middelen om zich in een nieuwe stad te vestigen. Uw familie heeft 25 jerib landbouwgrond als eigendom. Deze landbouwgrond wordt bewerkt. Elk jaar wordt de opbrengst verdeeld in vier, dus tussen uzelf, uw twee broers en uw vader. Om dit groot stuk land te bewerken huurt uw vader andere landbouwers. Voor u de boekenwinkel opende werkte uzelf niet ondanks het feit dat u volwassen leeftijd had. U verklaarde dat het niet nodig was omdat uw familie inkomsten kreeg van het land. U deelde zelfs mee dat uw familie eigenlijk niet hoefde te werken omdat ze van dat land voldoende inkomsten kreeg (CGVS p. 10).

Voor uw reis naar België betaalde u 35.000 dollar. Maar zowel uw familie als uw schoonfamilie bezitten nog steeds spaargeld naast deze eigendommen (CGVS p. 12). Uw vrouw zei dat haar familie rijk is en dat ze zelfs de arme families helpt (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 6).

Daarnaast spreken zowel u als uw vrouw Pashtou en Dari. Uzelf heeft een winkel geopend en heeft u dus ook ervaring met het starten van een eigen zaak. Gezien u ook over een steunend netwerk beschikt en de nodige financiële middelen heeft, zou u ook in staat kunnen zijn om een eigen zaak te starten in Kabul. Uw vrouw heeft ook ervaring als leerkracht. Gezien ze zelfs in een moeilijke regio als provincie Nangarhar als vrouwelijke leerkracht kon werken, kan ze deze ervaring veel gemakkelijker gebruiken in Kabul. Ze heeft hiervoor ook de nodige documenten zoals haar diploma en haar trainingscertificaat van een internationale NGO, Save The Children.

Daarnaast hebt u ook aangetoond zelfredzaam genoeg te zijn doordat u twee keer naar Europa reisde om asiel aan te vragen. Tijdens uw eerste asielaanvraag woonde u zelfs in drie verschillende landen: Denemarken, Italië en Frankrijk. Later woonde u samen met uw gezin 3.5 maand in Pakistan bij uw neef, hetgeen ook aantoont dat u in verschillende contexten met uw familie kan overleven.

Gevraagd waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen, antwoordde u dat uw problemen met de overheid waren. U was dus bang om gearresteerd te worden in Kabul (CGVS p. 22-23). Gezien het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw problemen met de autoriteiten wordt Kabul voor u als een redelijk vestigingsalternatief gezien.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ze houden geen verband met de verklaarde problemen. Uw taskara en de taskara van uw echtgenote kunnen louter jullie herkomst en identiteit bevestigen. Jullie huwelijkscertificaat kan enkel jullie burgerlijke staat bevestigen. Beiden worden echter niet betwist. Het diploma en het opleidingscertificaat van uw echtgenote kunnen haar opleidingsniveau bevestigen, hetgeen ook niet betwist wordt. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede verzoekende partij, mevrouw K. A., W., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 maart 1995.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2016 en dient op 13 september 2016 een asielaanvraag in.

Op 27 maart 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, W(...) K(...) A(...), bent een Afghaanse vrouw van Pashtoun origine. U bent een soennitische moslima afkomstig uit het dorp Kala Akhund van het district Kama van de provincie Nangarhar waar u onafgebroken tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. U bent 22 jaar oud. U werkte als leerkracht in het Lyceum Kala Akhund. Sinds 2014 bent u getrouwd en u heeft twee minderjarige kinderen.

Uw man, N(...) A(...) A(...) (O.V. nr. (...)) had een boekenwinkel in uw dorp. Verschillende dorpsgenoten vroegen hem om de Bijbel te verkopen. Hij bestelde twaalf Bijbels zonder te weten wat soort boek het was en verkocht ze vervolgens. U wist ook niet wat de Bijbel was. U nam een Bijbel mee naar uw werk en u las het tijdens de pauzes. Een van uw collega's zag dit en vroeg u wat het was. U leende het boek uit aan haar. Kort later werden uw man en uzelf gearresteerd door de politie. Jullie werden beschuldigd van het bekeren van moslims naar het christendom, hetgeen illegaal is in Afghanistan. Uw vader en uw schoonbroer betaalden de chief van de politie 5000 dollar omkoopgeld waardoor jullie vrijgelaten werden. Jullie werden door de autoriteiten afgezet aan Torkham grensovergang. De neef van uw man wachtte jullie op aan de andere kant in Pakistan. Gedurende drieënhalve maand logeerden jullie bij hem in Peshawar. Ondertussen werd de smokkelaar geregeld. Voor 35000 dollar kregen jullie valse Britse paspoorten waarmee jullie samen eerst naar Dubai en dan naar Frankrijk vlogen. Op 28 augustus 2016 kwamen jullie aan in Frankrijk. Dezelfde dag werden jullie door de smokkelaar afgezet in België waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen. Bij terugkeer vreest u net als uw man gearresteerd te worden door de regering of vermoord te worden door de taliban. U haalde geen aparte asielmotieven aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u samen met uw echtgenoot de volgende documenten neer: uw taskara, uw originele huwelijkscertificaat, uw diploma, uw opleidingscertificaat, de enveloppe van dit certificaat en de kopie van de taskara van uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig aansluit bij de asielmotieven van uw echtgenoot. Net zoals uw echtgenoot vreest u gearresteerd te worden door de overheid of vermoord te worden door de taliban, wegens het verkopen en lezen van Bijbels (CGVS gehoorverslag p. 8-9). Het CGVS heeft na een grondige analyse van jullie beider asielmotieven besloten dat jullie niet aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, evenmin als voor de toekenning van subsidiaire bescherming. In hoofde van uw echtgenoot motiveerde het CGVS haar beslissing als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen enkel geloof hechten aan uw asielmotieven. Uw vage en onaannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er kan eerst en vooral geen geloof worden gehecht aan het feit dat u gevraagd werd door verschillende dorpsgenoten om de Bijbel aan hen te verkopen en dat u dit ook deed zonder te weten dat dit zware gevolgen voor u kon hebben in uw regio. Ten eerste kon u niet eens uitleggen wie precies om

de Bijbel vroeg. U verklaarde dat vier verschillende mensen de Bijbel wilden kopen (CGVS gehoorverslag p. 17). Gevraagd wie dit waren moest u het antwoord schuldig blijven. U kende hen niet, er kwamen immers heel veel verschillende mensen naar uw winkel. Nochtans wordt in deze context redelijkerwijs verwacht dat uw interesse opgewekt zou worden als er ineens verschillende mensen naar een bepaald boek vragen dat u als boekhandelaar niet eens kent. U beweerde niet te weten wat een Bijbel was (CGVS, p. 18). Redelijkerwijs zou men verwachten dat u indien verschillende personen hiernaar vroegen ook zou opzoeken of bijvoorbeeld aan uw groothandelaar vragen wat het boek is. Zelfs als u zelf niet wist wat Bijbel betekende, zouden de aanvragers wel weten wat ze vroegen. Dus kan men stellen dat ze zich van het gevaar een Bijbel te kopen ook bewust zullen zijn, gezien Afghanistan toch een land is onder sterke sharia invloeden, waarin ook bekeringen naar religies buiten de islam verboden zijn en met de dood bestraft kunnen worden (zie objectieve informatie in het administratief dossier). Zo zullen ze niet in eender welke boekenwinkel naar de Bijbelvragen. Ze zouden u moeten kennen en in u vertrouwd moeten hebben om zoiets gevoelig te vragen. U beweerde echter de aanvragers niet te kennen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verschillende mensen van u de Bijbel wilden kopen zonder te weten of u betrouwbaar was of niet (CGVS gehoorverslag p. 18).

Er kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u helemaal niet wist welk soort boek de Bijbel was. U werd nochtans door de groothandelaar die de boeken aan u verkocht, gewaarschuwd om deze in het geheim te verkopen. U verklaarde letterlijk dat hij zei: "Wees aandachtig. Wees alert. Verkoop ze in het geheim". U vertelde verder ook nog dat op de kaft "Heilige Bijbel" genoteerd was (CGVS gehoorverslag p. 18). Toch begreep u niet dat het ging om een heilig religieus boek en zette u dan ook nog naast de heilige Koran in uw winkel (CGVS gehoorverslag p. 19). Men moet zelf niet opgeleid zijn om de redenering te maken dat het hier om een heilig religieus boek gaat als er op de kaft al "Heilig" vermeld staat. U vertelde tevens dat u al wist dat de islam vier heilige boeken erkende: Koran, Bijbel, Zabor en Torah. Iemand die in Afghanistan is opgegroeid, een islamitische republiek, en die daar heeft gestudeerd zou wel weten dat van deze vier heilige boeken enkel de Koran voor de moslims is, dus dat de andere drie boeken tot andere religies zullen behoren. Gezien u beweerde moslim te zijn en uit Afghanistan te komen en daar zes jaar gestudeerd te hebben wordt er redelijkerwijs van uitgegaan dat u over een basis islamitische kennis beschikt en het verschil tussen Koran en de andere heilige boeken kent. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat u eerder al enkele jaren in Europa bent geweest, en zelfs in verschillende landen, en dus vermoedelijk wel al gehoord zal hebben van iets als de Bijbel. Bovendien is het evenmin geloofwaardig dat uw vrouw, die als leerkracht werkte op een school en die twaalf jaar opleiding volgde, ook niet wist dat de Bijbel een heilig boek was voor christenen. Zij beweerde net als u dat Bijbel ook een heilig boek was voor de moslims (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 8).

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u Bijbels verkocht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende arrestatie door de Afghaanse autoriteiten als gevolg daarvan. Opvallend is eveneens dat de politie zomaar akkoord ging om jullie vrij te laten en naar de Pakistaanse grens te brengen, weliswaar tegen smeergeld, ondanks het feit dat ze jullie bij klaarlichte dag arresteerden en ze jullie zouden gezegd hebben dat er geklaagd werd in het dorp dat de jongeren niet meer gingen bidden, dit doordat jullie Bijbels hadden verkocht (CGVS gehoorverslag 19-20). Men kan verwachten dat de lokale autoriteiten in deze context onder druk zullen hebben gestaan om jullie vast te houden en over te dragen aan het gerecht, in plaats van jullie naar de grens te brengen, waardoor jullie dus aan verdere strafvervolgung ontsnapten.

Als laatste werd ook opgemerkt dat u geen interesse toonde in het verdere verloop van deze problemen. U vreesde dat de dorpsgenoten en bijgevolg ook de taliban op de hoogte zouden raken van de beschuldiging van bekering tot het christendom. Echter, toen u gevraagd werd of uw dorpsgenoten van deze arrestatie wisten, kon u geen antwoord geven. U verklaarde letterlijk: "Misschien praten ze. Ik weet het niet" (CGVS p. 9). Anderzijds beweerde u ook dat uw vrouw van op haar school werd gearresteerd 's morgens, en dat "iedereen het wel zal geweten hebben" (CGVS gehoorverslag p. 19). Nochtans wordt er van iemand zoals u die internationale bescherming vraagt wegens vrees voor de overheid en voor de taliban, verwacht dat hij zich informeert over het verloop van de problemen. U beweerde regelmatig in contact te komen met uw familie. U had dus ook kunnen vragen of er roddels waren in het dorp of er andere signalen waren die aangaven dat jullie nog steeds gevaar liepen, of dat de taliban op de hoogte zouden geraakt zijn van deze beschuldiging. Ondanks dat u regelmatig contact opneemt met uw familie hebt u geen poging gedaan om deze zaken te bevragen. Dit ondermijnt dan de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Voor de volledigheid dient nog te worden vermeld dat de problemen waardoor u de eerste keer Afghanistan bent ontvlucht, met name met de familieleden van een nicht met wie u een relatie had, niet kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus. Zoals u zelf verklaarde werd al over deze asielaanvraag geoordeeld en kreeg u een weigeringsbeslissing (CGVS gehoorverslag p. 4). Bovendien bent u zelf in 2011 of 2012 vrijwillig naar Afghanistan, en naar uw regio van herkomst Kama, teruggekeerd waardoor u zelf uw gegronde vrees voor vervolging wegens deze problemen teniet hebt gedaan (CGVS gehoorverslag 4-5; CGVS echtgenote p. 4).

Wat de problemen voor uw echtgenote betreft als lerares op een school kan worden verwezen naar haar verklaringen. Immers blijkt dat zij geen persoonlijke problemen heeft gekend wegens het uitoefenen van haar beroep (zie verklaringen echtgenote CGVS p. 5, 10). Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie waarbij leraressen slachtoffer kunnen worden van gewelddaden, u dient deze vrees in concreto aan te tonen.

Gelet op het bovenstaande kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw asielmotieven. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal

personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul een netwerk heeft dat zowel bereid als in staat is om u en uw gezin op te vangen. Uw zus woont al twintig jaar in Kabul met haar man en kinderen. U verklaarde dat u een goede relatie met haar heeft en dat u nog steeds vanuit België regelmatig in

contact komt. U beweerde zelfs dat u enkel met de man van deze zus, M(...) K(...) in contact komt, en niet met uw andere schoonbroers omdat u er best met hem overeenkomt (CGVS p. 8). Deze schoonbroer, tevens ook uw neef, is eigenaar van een auto showroom, en verkoopt dus auto's in Kabul (CGVS p. 7). Zij hebben in Kabul niet enkel eigen werk, maar ook een groot huis van twee verdiepingen (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 9). Samen met uw vrouw en kinderen ging u na uw huwelijk al twee keer naar Kabul om hen te bezoeken (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 3). Uw echtgenote beweerde ook een goede relatie te hebben met uw zus. Ze verklaarde dat ze als een moeder was voor jullie. Omdat uw moeder oud is zou ze als de oudste van de kinderen de moederrol op zich genomen hebben. Volgens uw echtgenote deed ze alles voor jullie. Bovendien kwam deze familie ook regelmatig op bezoek bij jullie in Kama (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 2). Gezien het feit dat u in Kabul familie heeft die het vermogen heeft om u en uw gezin op te vangen en die getoond heeft om bereid te zijn om jullie te helpen kan ervan worden uitgegaan dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Daarnaast komen zowel u als uw vrouw uit welgestelde families en beschikken jullie over genoeg financiële middelen om zich in een nieuwe stad te vestigen. Uw familie heeft 25 jerib landbouwgrond als eigendom. Deze landbouwgrond wordt bewerkt. Elk jaar wordt de opbrengst verdeeld in vier, dus tussen uzelf, uw twee broers en uw vader. Om dit groot stuk land te bewerken huurt uw vader andere landbouwers. Voor u de boekenwinkel opende werkte uzelf niet ondanks het feit dat u volwassen leeftijd had. U verklaarde dat het niet nodig was omdat uw familie inkomsten kreeg van het land. U deelde zelfs mee dat uw familie eigenlijk niet hoefde te werken omdat ze van dat land voldoende inkomsten kreeg (CGVS p. 10).

Voor uw reis naar België betaalde u 35.000 dollar. Maar zowel uw familie als uw schoonfamilie bezitten nog steeds spaargeld naast deze eigenschappen (CGVS p. 12). Uw vrouw zei dat haar familie rijk is en dat ze zelfs de arme families helpt (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 6).

Daarnaast spreken zowel u als uw vrouw Pashtou en Dari. Uzelf heeft een winkel geopend en heeft u dus ook ervaring met het starten van een eigen zaak. Gezien u ook over een steunend netwerk beschikt en de nodige financiële middelen heeft, zou u ook in staat kunnen zijn om een eigen zaak te starten in Kabul. Uw vrouw heeft ook ervaring als leerkracht. Gezien ze zelfs in een moeilijke regio als provincie Nangarhar als vrouwelijke leerkracht kon werken, kan ze deze ervaring veel gemakkelijker gebruiken in Kabul. Ze heeft hiervoor ook de nodige documenten zoals haar diploma en haar trainingscertificaat van een internationale NGO, Save The Children.

Daarnaast hebt u ook aangetoond zelfredzaam genoeg te zijn doordat u twee keer naar Europa reisde om asiel aan te vragen. Tijdens uw eerste asielaanvraag woonde u zelfs in drie verschillende landen: Denemarken, Italië en Frankrijk. Later woonde u samen met uw gezin 3.5 maand in Pakistan bij uw neef, hetgeen ook aantoont dat u in verschillende contexten met uw familie kan overleven.

Gevraagd waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen, antwoordde u dat uw problemen met de overheid waren. U was dus bang om gearresteerd te worden in Kabul (CGVS p. 22-23). Gezien het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw problemen met de autoriteiten wordt Kabul voor u als een redelijk vestigingsalternatief gezien.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ze houden geen verband met de verklaarde problemen. Uw taskara en de taskara van uw echtgenote kunnen louter jullie herkomst en identiteit bevestigen. Jullie huwelijkscertificaat kan enkel jullie burgerlijke staat bevestigen. Beiden worden echter niet betwist. Het diploma en het opleidingscertificaat van uw echtgenote kunnen haar opleidingsniveau bevestigen, hetgeen ook niet betwist wordt. Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet

van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw echtgenoot en uw advocaat verwezen ook naar de moeilijkheden die u meemaakte als vrouwelijke leerkracht in Afghanistan. Zo werd er aangegeven dat mensen roddelden over meisjes die naar school gingen omdat de leerkrachten mannen waren. Gevraagd echter of uzelf dergelijke problemen kende verklaarde u geen dergelijke problemen te hebben gehad (CGVS p. 5). U haalde dit evenmin als vrees aan. Het CGVS houdt in casu ook rekening met het hoge socio-economische profiel van uw familie. U komt immers uit een welgestelde familie die belang hecht aan onderwijs, en dit niet enkel voor de mannen maar ook voor de vrouwen. U hebt immers een zus die ook als leerkracht werkt in uw district Kama. Een andere zus van u volgt lerarenopleiding om later als leerkracht aan de slag te gaan. U beweerde tevens dat er in de school waar u werkte ook andere familieleden werkzaam waren als leerkracht (CGVS p. 9). U werkte zelfs in het stembureau tijdens de laatste verkiezingen (CGVS p. 6). Het financiële en het culturele kapitaal dat u familie bezit verlaagt zo het risico op marginalisering voor u als vrouw. Bovendien volstaat het niet om te verwijzen naar een algemene situatie waarbij leraressen slachtoffer kunnen worden van gewelddaden, u dient deze vrees in concreto aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel “1, 2” van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel”, en van “de appreciatiebevoegdheid”.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middel als volgt toe:

“In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot het weigeren van de vluchtelingenstatus en het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

Wat betreft de vluchtelingenstatus :

Het CGVS stelt dat het geen geloof kan hechten aan de asielmotieven daar vage en onaannemelijke verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas zouden aantasten.

Vooreerst stelt het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker werd gevraagd door verschillende dorpsgenoten om de bijbel aan hen te verkopen en dat verzoeker dit deed zonder te weten wat mogelijks de gevolgen zouden zijn. Verzoeker zou immers niet kunnen zeggen hebben wie die dorpsgenoten dan wel waren en het CGVS vindt het vreemd dat verzoeker niet zou hebben geweten wat voor boek de bijbel juist was.

Mijnheer A. [...] stelde dat hij de dorpsgenoten die vroegen naar de bijbel niet kende. Hij verklaarde dat er duizenden dorpelingen waren en hij niet iedereen kende. Hij verklaarde dat hij eerst niet wist wat voor boek het was maar dat hij zich bevroeg nadat de groothandelaar, waar hij de boeken bestelde, hem zei er voorzichtig mee te zijn' Mevrouw A. [...] wist dat er een aantal heilige boeken waren en dat dat er een van was, maar ze beseften niet dat dit zo'n risico zou inhouden, en daarenboven was zij de mening toebedeeld dat 'als de klant er om vraagt, je het ook moet aanbieden'. Het is niet zo dat ze totaal onwetend waren, alleen misschien niet voorzichtig genoeg omdat ze het risico totaal verkeerd hadden ingeschat en hetgeen niet onwaarschijnlijk is.

Vervolgens wordt er geen geloof gehecht aan de daaropvolgende arrestatie als gevolg van het verkopen van bijbels. Nochtans hebben verzoekers geen enkele - noch tijdens het gehoor bij DVZ, noch tijdens het gehoor bij het CGVS - tegenstrijdige verklaring afgelegd, hetgeen hun geloofwaardigheid alleen maar versterkt.

Als laatste stelt het CGVS dat verzoeker geen interesse zou tonen in het verdere verloop van deze problemen omdat hij met precies wist te zeggen of de dorpelingen/Taliban op de hoogte waren van het feit dat ze bijbels verkochten en dat ze als gevolg ervan gearresteerd werden. Verzoeker verklaarde dat de school op de hoogte was omdat ze de arrestatie van dichtbij hebben meegemaakt en dat bijgevolg anderen ook wel op de hoogte werden gesteld aangezien mensen praten, hetgeen een zeer plausible verklaring is.

Het CGVS heeft bij de beoordeling weliswaar een grote appreciatiebevoegdheid, zij het dat er toch bepaalde grenzen zijn aan die bevoegdheid die in casu duidelijk overschreden zijn.

Het CGVS dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van zijn individueel geval, bloot te leggen. Deze criteria vergelijken en toetsen aan de Conventie van 1951 en aan art 48/3 van de wet van 1980 en teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag. Maar, het CGVS vergeet daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat :

De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er 'is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Verzoeker voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de verklaringen van verzoeker zowel tijdens het eerste interview bij DVZ als bij het gehoor bij het CGVS samenhangend en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt nergens gewag gemaakt van het tegendeel. Verzoeker heeft steeds naar waarheid zijn relaas weergegeven, zijn medewerking verleend zoals van hem verwacht werd en alle informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar gesteld zodat het CGVS de feiten kon reconstrueren. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke zijn relaas met stukken gestaafd en een bevredigende verklaring gegeven van het ontbreken ervan. Verzoeker heeft op een redelijke en plausible manier de redenen uiteengezet die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij heeft op alle antwoorden duidelijk en naar waarheid geantwoord.

Het CGVS komt weliswaar tot de conclusie dat verzoekers relaas vaag en onaannemelijk zou zijn en bijgevolg niet geloofwaardig zou zijn, maar dit is niet meer dan een 'gut feeling' van de ondervrager.

Het feit dat verzoeker zijn relaas op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden vertelt, zowel tijdens het gehoor bij DVZ als bij het CGVS, kan niet anders dan aantonen dat verzoeker inderdaad de waarheid spreekt en bijgevolg een geloofwaardig relaas weergeeft. Dit is daarenboven nog meer dan hetgeen de laatste cumulatieve voorwaarde van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vereist, namelijk een slechts in 'grote lijnen' geloofwaardig asielrelaas. Het CGVS stelt trouwens de afkomst van verzoeker niet in vraag en dit ook op basis van wat verzoeker er over verklaarde.

Bovendien wordt met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die met rede vreest vervolgt te worden". Dat het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden-"met rede". Dat het samenbrengen van de twee termen tot uitgangspunt brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen. Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker. Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofd van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Bijgevolg is er in voorliggend geval een schending van de motiveringsplicht en appreciatiebevoegdheid, en er is derhalve een schending van de conventie, de artikels 48/3, 48/6, in die

zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van verzoeker, die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, weerlegt.

Wat betreft het subsidiaire beschermingsstatuut :

Los van het feit of verzoekers relaas geloofwaardig wordt bevonden of niet, staat het vast dat verzoeker zijn land heeft ontvlucht, niet enkel omwille van zijn verklaarde persoonlijke problemen, maar tevens omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die steeds slechter wordt.

Verzoeker is afkomstig uit het district Kama van de provincie Nangarhar.

Volgens de COI van 23 juni 2017 (p 112 e.v.) wordt Nangarhar beschouwd als een van de onveiligste gebieden in Afghanistan.

Verzoeker heeft gewezen op problemen met de Taliban en IS in zijn regio en wees o.a. op de vele dreigbrieven die de moskee en de scholen ontvangen omdat ze meisjes opleiden of toelaten lerares te worden, zoals Mevrouw A.[...].

Daar de afkomst van verzoeker niet in vraag werd gesteld door het CGVS, zou verzoeker in principe recht hebben om het statuut van subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Echter, meent het CGVS dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt, namelijk Kabul.

Volgens het CGVS, die zich baseert op het rapport 'UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 19 april 2016 en de voorgenoemde COI, is kabul een redelijk vestigingsalternatief, ook al blijkt uit deze bronnen dat Afghanistan, in het algemeen, beschouwd wordt als een land in oorlog met een steeds verslechterende veiligheidssituatie en dat kabul, in het bijzonder, geteisterd wordt door het ene veiligheidsincident na het andere...

Toch meent het CGVS dat verzoeker veilig kan terugkeren en zich veilig kan vestigen in Kabul mede door het feit dat mijnheer A.[...] een zus heeft die in Kabul verblijft en dat verzoeker deel zou uitmaken van een tamelijk welgestelde familie.

Het CGVS vergeet hierbij echter rekening te houden met andere belangrijke specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Het betreft in casu een gezin met twee kleine kinderen waarvan de jongste slecht enkele maanden oud is, die het CGVS onverwijld naar oorlogsgebied wil terugsturen. Het feit dat mijnheer A.[...] een zus heeft in Kabul doet hierbij geen afbreuk aan. Bovendien is er geen enkele garantie dat het gezin bij de zus terecht kan. Deze is immers gehuwd en naar Afgaanse gewoonten opgenomen in de schoonfamilie die niet staat te wachten om vier monden meer te voeden, aldus de verklaringen van verzoeker. Ook de UNHCR wijst er in de guidelines (p. 84) op dat het terugvallen op 'traditional support mechanisms provided by family members' ook effectief moet zijn om in overweging te kunnen worden genomen. Het feit dat de familie, volgens het CGVS althans, tamelijk welgesteld zou zijn, doet evenmin afbreuk aan de penibele veiligheidssituatie in Kabul, tenzij dat geld beschermen kan tegen een bomexplosie.

Immers, indien verzoekers zouden terugkeren naar Kabul komen zij in een zeer volatile situatie terecht.

(zie o.a. Amnesty International, Afghanistan Kabul bombing is horrific act of deliberate violence, 31.05.2017, www.amnesty.org; Human Rights Watch, Another day, another bomb in Kabul, 31.05.2017, www.hrw.org These countries are sending back Afghans on the grounds that even though they do not come from Kabul and would likely face harm if returned to their homes in the provinces, they can be returned to Kabul because the city is safe. Yet in February this year, the United Nations released another round of gut-wrenching statistics on Afghan civilian deaths and injuries, concluding that "Kabul province had the highest number of civilian casualties [in the country] due to suicide and complex attacks in Kabul city." ; UN assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan Annual report 2016, protection of civilians in armed conflict, febr. 2017 en quarterly report, april 2017 : "Geographically, Kabul province had the highest number of civilian casualties due to suicide and complex attacks in Kabul city, followed by Helmand, Kandahar, Nangarhar and T Jruzan provinces."

En hoogstwaarschijnlijk zullen ze een van de vele 'internally displaced persons' (IDP's) worden.

Tallose verslagen en rapporten van Internationale Humanitaire organisaties wijzen op de schrijnende toestand waarin teruggekeerde vluchtelingen en IDP's leven door gebrek aan water, voedsel, vestiging, werk, medische zorg, etc.

(zie o.a. Amnesty International, Afghanistan number of people internally displaced by conflict doubled to 1.2 million in just three years, 31.05.2016 : "Even after fleeing their homes to seek safety, increasing numbers of Afghans are languishing in appalling conditions in their own country, and fighting for their survival with no end in sight. [.]

Amnesty International's research found that despite the promises made by successive Afghan governments, internally displaced

emp^Plo^A«S["J^A@lanlSta" C01>tinUe t0 lack adequate shelter+ food>water+health care> anti opportunities to pursue education and Their situation has dramatically worsened over the past years, with less aid and essentials like food available. A new National IDP Policy launched in 2014 could be a lifeline to those displaced but has

hardly been implemented at all - stymied by alleged corruption, lack of capacity in the Afghan government and fading international interest. [...]

Since being forced to leave their homes, IDP children's education has been interrupted and adults have been reduced to chronic unemployment")

Waarom houdt het CGVS vol dat het gezin zich toch veilig kan vestigen in Kabul en zonder te moeten leven in erbarmelijke omstandigheden?

Simpelweg omdat dit een politieke beslissing is, gebaseerd op de illusie dat de provinciehoofdsteden als veilig te beschouwen zijn, die geen rekening houdt met de menselijke kant van het verhaal en de vele burgerslachtoffers die ook in de hoofdsteden te betreuren vallen en dit in mindering voor beloofde monetaire steun van de EU aan Afghanistan. Door hier gevolg aan te geven negeert het CGVS de vele internationale verslagen/rapporten (enkel hierboven geciteerd - de lijst is onuitputbaar) die wijzen op de onveilige situatie, die ook geldt in de hoofdsteden en de moeilijke omstandigheden voor teruggekeerde vluchtelingen/IDP's om te overleven in o.m. Kabul. (zie o.a. the New York Times, Europe makes deal to send Afghans home, where war awaits them, 05.10.2016, www.nytimes.com-Amnesty International, annual report 2016/2017 Afghanistan, www.amnesty.org)

Nochtans dient het CGVS beschouwd te worden als een onafhankelijke asielinstantie.

Stelde de UNHCR in zijn guidelines (p.83) niet dat dat er slechts sprake kan zijn van een vestigingsalternatief indien het voor verzoeker mogelijk is te leven 'in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory and unpredictable'?

Bijgevolg, kan het CGVS niet stellen dat Kabul een redelijk vestigingsalternatief is, zonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de motiveringsplicht te schenden."

2.1.2. De verzoekende partijen leggen ter terechtzitting neer: "General Security situation in Afghanistan and events in Kabul van ecoi.net – update 26 januari 2018".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr.

X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen verklaren dat zij hun land van herkomst in 2016 verlieten uit vrees voor de autoriteiten en de taliban nadat zij ervan beschuldigd waren mensen te willen bekeren tot het christendom. Verzoeker zou in Afghanistan een boekenwinkel hebben uitgebaat en op gegeven moment van verschillende dorpelingen de vraag hebben gekregen of hij hen een bijbel kon verkopen. Volgens verzoeker wist hij zelf niet om welk boek het ging, maar adviseerde verzoekster hem om de gevraagde exemplaren te bestellen en te verkopen. Verzoeker zou vervolgens twaalf bijbels hebben besteld bij een groothandelaar en er daarvan drie hebben verkocht. Eén exemplaar zou hij hebben gegeven aan verzoekster, die het zou hebben meegenomen naar de school waar zij les gaf om het tijdens de pauze te lezen. Daar zou het boek de interesse hebben gewekt van een collega van verzoekster, die het op haar beurt meenam om te lezen. Enkele dagen later zou de politie verzoekster komen arresteren zijn op haar school en daarna ook verzoeker hebben opgepakt in zijn winkel en met hen naar het districtshuis zijn gegaan. De broer van verzoeker en de vader van verzoekster zouden de politiechef echter hebben kunnen omkopen, waarna de verzoekende partijen werden vrijgelaten en naar de grens met Pakistan gebracht. De verzoekende partijen zouden vervolgens de grens zijn overgestoken. Zij zouden gedurende drieënhalve maand bij een neef van verzoeker in Peshawar hebben verbleven alvorens onder valse paspoorten vanuit Islamabad naar Parijs te vliegen en na aankomst in Frankrijk meteen door te reizen naar België.

De Raad kan in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan de asielmotieven van de verzoekende partijen. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoeker door verschillende dorpsgenoten die hij niet kende zou zijn gevraagd hen de bijbel te verkopen en verzoeker dit zonder zich bewust te zijn van de mogelijke nadelige gevolgen ook zou hebben gedaan.

Het is vooreerst, gelet op het profiel van de verzoekende partijen, volstrekt niet aannemelijk dat zij niet zouden hebben beseft dat verzoeker gevraagd werd het heilige boek van de christenen te verkopen en dat dit hen in een land als Afghanistan mogelijks in de problemen kon brengen. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat volgens de heersende interpretatie van de islamitische wet in Afghanistan bekering vanuit de islam naar een andere religie als geloofsafval wordt beschouwd en met de dood kan worden bestraft (stuk 13, Landeninformatie, nr. 1: "*Afghanistan 2015 International Religious Freedom Report*"). De verzoekende partijen verklaren soennitische moslims te zijn. Verzoeker verklaart tot de zesde graad naar school te zijn geweest en verzoekster zou in totaal twaalf jaar hebben gestudeerd en daarna als leerkracht hebben gewerkt (stuk 4A, gehoorverslag verzoeker, p. 3; stuk 4B, gehoorverslag verzoekster, p. 5). Dat geen van beiden zou hebben geweten dat de bijbel het heilige boek is van de christenen, is niet geloofwaardig, te meer daar zij er klaarblijkelijk wel van op de hoogte waren dat de koran, de bijbel, de zabor en de torah de vier door de islam erkende heilige boeken zijn (stuk 4A, gehoorverslag verzoeker, p. 18; stuk 4B, gehoorverslag verzoekster, p. 8). Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat zij niet totaal onwetend waren, maar dat zij misschien onvoldoende voorzichtigheid aan de dag hebben gelegd door het risico van hun handelen verkeerd in te schatten, overtuigen zij niet. Gelet op hun profiel en de Afghaanse context mag worden verondersteld dat zij zich terdege bewust konden zijn van het risico waaraan zij zich blootstelden door in te gaan op de vraag van enkelen om bijbels te verkopen. Het houdt geen steek dat de verzoekende

partijen vanuit een bezorgdheid enkele klanten ter wille te zijn hun eigen veiligheid en gemoedsrust op het spel zouden zetten.

Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat de verzoekende partijen niet wisten wat de bijbel was, *quod non*, is het niet aannemelijk dat verzoeker geen flauw idee blijkt te hebben wie de vier dorpsgenoten die naar een bijbel vroegen precies waren. Verzoeker verklaarde dat hij geen van de aanvragers kende en wees erop dat iedereen in zijn winkel iets kan komen vragen (stuk 4A, gehoorverslag verzoeker, p. 17, 18). Er kan toch worden verwacht dat verzoekers interesse zou zijn gewekt toen verschillende mensen naar een boek vroegen dat hij volgens de groothandelaar in het geheim moest verkopen en dat hij minstens trachtte te achterhalen wat de achtergrond of intenties van deze personen waren. Er kan tevens van worden uitgegaan dat de aanvragers van de bijbel wel zullen geweten hebben wat ze vroegen en dat ze zich dus ook wel bewust zullen zijn geweest van het daaraan verbonden gevaar. In die context kan het niet overtuigen dat mensen die verzoeker niet kennen en niet weten of hij al dan niet te vertrouwen is hem op de man af zouden vragen voor hen een bijbel te bestellen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker bijbels zou hebben verkocht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende arrestatie door de Afghaanse autoriteiten op beschuldiging van proselitisme. Het loutere gegeven dat in de verklaringen van de verzoekende partijen geen tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld doet geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid daarvan. De Raad merkt op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De geloofwaardigheid van de verzoekende partijen wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat zij geen interesse toonden in de verdere ontwikkelingen in verband met hun problemen. Verzoeker verklaarde te vrezen dat de dorpsgenoten en bijgevolg ook de taliban op de hoogte zouden raken van de beschuldiging van bekering tot het christendom. Hem gevraagd of de dorpingen op de hoogte zijn van zijn problemen, antwoordde verzoeker dat zij er misschien over praten maar dat hij het niet weet. Hij antwoordde verder ontwijkend op de vraag of hij geïnformeerd heeft naar het verloop van zijn problemen bij zijn familie of die van zijn echtgenote, waarmee de verzoekende partijen vanuit België contact hebben (stuk 4A, gehoorverslag verzoeker, p. 9). Dat de verzoekende partijen er kunnen van uit gaan dat de school wel op de hoogte was omdat verzoekster er werd gearresteerd en dat het nieuws zich vervolgens zal hebben verspreid in het dorp, doet geen afbreuk aan de verwachting dat zij zouden trachten te weten te komen of zij nog steeds gevaar lopen om te worden gearresteerd en of de taliban intussen op de hoogte zijn geraakt van de tegen hen geuite beschuldiging. Dat zij ondanks het regelmatige contact met familieleden ter plaatse niet informeren naar de stand van zaken betreffende hun problemen, schaaft de ernst en geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat de verzoekende partijen zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 31 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security situation*" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partijen betogen dat zij in geval van terugkeer naar Kaboel in een zeer volatiele situatie zullen terechtkomen. De door hen in het verzoekschrift opgenomen informatie over het aantal burgerslachtoffers dat bij veiligheidsincidenten in Kaboel te betreuren valt en de ter zitting van 7 februari

2018 neergelegde update met betrekking tot veiligheidsincidenten in Kaboel wijst er echter niet op dat het hoger beschreven patroon van aanslagen in Kaboel gericht tegen 'high profile'-doelwitten waarbij Afghaanse burgers als dusdanig niet worden gevisieerd niet langer stand houdt.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op de verklaringen van de verzoekende partijen terecht het volgende stellen:

"(...)Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Kabul een netwerk heeft dat zowel bereid als in staat is om u en uw gezin op te vangen. Uw zus woont al twintig jaar in Kabul met haar man en kinderen. U verklaarde dat u een goede relatie met haar heeft en dat u nog steeds vanuit België regelmatig in contact komt. U beweerde zelfs dat u enkel met de man van deze zus, M(...) K(...) in contact komt, en niet met uw andere schoonbroers (...) (CGVS p. 8). Deze schoonbroer, tevens ook uw neef, (...) en verkoopt dus auto's in Kabul (CGVS p. 7). Zij hebben in Kabul niet enkel eigen werk, maar ook een groot huis van twee verdiepingen (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 9). Samen met uw vrouw en kinderen ging u na uw huwelijk al twee keer naar Kabul om hen te bezoeken (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 3). Uw echtgenote beweerde ook een goede relatie te hebben met uw zus. Ze verklaarde dat ze als een moeder was voor jullie. Omdat uw moeder oud is zou ze als de oudste van de kinderen de moederrol op zich genomen hebben. Volgens uw echtgenote deed ze alles voor jullie. Bovendien kwam deze familie ook (...) op bezoek bij jullie in Kama (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 2). Gezien het feit dat u in Kabul familie heeft die het vermogen heeft om u en uw gezin op te vangen en die getoond heeft om bereid te zijn om jullie te helpen kan ervan worden uitgegaan dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Daarnaast komen zowel u als uw vrouw uit welgestelde families en beschikken jullie over genoeg financiële middelen om zich in een nieuwe stad te vestigen. Uw familie heeft 25 jerib landbouwgrond als eigendom. Deze landbouwgrond wordt bewerkt. Elk jaar wordt de opbrengst verdeeld in vier, dus tussen uzelf, uw twee broers en uw vader. Om dit groot stuk land te bewerken huurt uw vader andere landbouwers. Voor u de boekenwinkel opende werkte uzelf niet ondanks het feit dat u volwassen leeftijd had. U verklaarde dat het niet nodig was omdat uw familie inkomsten kreeg van het land. U deelde zelfs mee dat uw familie eigenlijk niet hoefde te werken omdat ze van dat land voldoende inkomsten kreeg (CGVS p. 10).

Voor uw reis naar België betaalde u 35.000 dollar. Maar zowel uw familie als uw schoonfamilie bezitten nog steeds spaargeld naast deze eigenschappen (CGVS p. 12). Uw vrouw zei dat haar familie rijk is en dat ze zelfs de arme families helpt (CGVS gehoorverslag van de echtgenote p. 6).

Daarnaast spreken zowel u als uw vrouw Pashtou en Dari. Uzelf heeft een winkel geopend en heeft u dus ook ervaring met het starten van een eigen zaak. Gezien u ook over een steunend netwerk beschikt en de nodige financiële middelen heeft, zou u ook in staat kunnen zijn om een eigen zaak te starten in Kabul. Uw vrouw heeft ook ervaring als leerkracht. Gezien ze zelfs in een moeilijke regio als provincie Nangarhar als vrouwelijke leerkracht kon werken, kan ze deze ervaring veel gemakkelijker gebruiken in Kabul. Ze heeft hiervoor ook de nodige documenten zoals haar diploma en haar trainingscertificaat van een internationale NGO, Save The Children.

Daarnaast hebt u ook aangetoond zelfredzaam genoeg te zijn doordat u twee keer naar Europa reisde om asiel aan te vragen. Tijdens uw eerste asielaanvraag woonde u zelfs in drie verschillende landen: Denemarken, Italië en Frankrijk. Later woonde u samen met uw gezin 3.5 maand in Pakistan bij uw neef, hetgeen ook aantoont dat u in verschillende contexten met uw familie kan overleven.

Gevraagd waarom u niet naar Kabul ging na uw problemen, antwoordde u dat uw problemen met de overheid waren. U was dus bang om gearresteerd te worden in Kabul (CGVS p. 22-23). Gezien het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan uw problemen met de autoriteiten wordt Kabul voor u als een redelijk vestigingsalternatief gezien.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

In de mate dat de verzoekende partijen geen afbreuk doen aan de hoger weergegeven analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel en de op grond daarvan bereikte conclusie dat zij in Kaboel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kunnen zij niet volhouden dat de veiligheidssituatie in Kaboel een belemmering vormt voor hun hervestiging aldaar. Zij tonen verder niet *in concreto* aan dat zij niet tijdelijk bij

verzoekers zus en schoonbroer terecht kunnen in afwachting van een duurzamere oplossing voor een eventueel huisvestingsprobleem. Dat het feit dat verzoekers zus gehuwd is en naar Afghaanse gewoonten is opgenomen in de schoonfamilie hiertoe een belemmering zou vormen, kan, in het licht van de goede band en de contacten van de verzoekende partijen met deze zus en haar gezin, niet overtuigen. Op basis van hun verklaringen dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zowel over de financiële middelen als over de nodige vaardigheden en werkervaring beschikken om in Kaboel in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin te kunnen voorzien.

In zoverre verzoekers blijven volharden dat ze in Kaboel niet bij verzoekers zus en schoonbroer tijdelijk terecht kunnen, dient te worden opgemerkt dat UNHCR volgens richtlijnen van 19 april 2016, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift (stuk 5), aanvaardt dat getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. De stad Kaboel voldoet duidelijk aan deze voorwaarden. Algemene beweringen dat verzoeker veel moeilijkheden zou hebben om in Kaboel werk te vinden, dat het leven en de huisvesting er zeer duur zijn en dat verzoeker derhalve niet in staat zal zijn om voor zijn familie te zorgen, zijn in het licht van de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie niet toereikend. De verzoekende partijen tonen ook geenszins *in concreto* aan dat zij in Kaboel in een precare humanitaire situatie dreigen terecht te komen.

Het betoog van verzoekers inzake de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande nu zij, gelet op hun persoonlijke situatie, niet aannemelijk maken dat zij daar in een vergelijkbare situatie zullen terechtkomen. Er zijn *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in de stad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het rechtsplegingsdossier geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekers suggereren. Algemene informatie over de schrijnende toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de hoger weergegeven redelijkheidstoets waarin de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen terdege in rekening werden genomen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in hun regio van herkomst, verzoekers in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS